

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De suscipientibus Sacramentum Ordinis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

27 Quo item loco sint conferendi.

28 Temporum interstitia in collatione Ordinum seruanda.

23.

Ordinatum sacramenti huius ministrum esse Episcopum constat ex Concilio Trident. sess. 23. cap. 7. & 8. Quod intellige de Episcopo quocumque consecrato: etiam si dignitati renunciauerit, aut depositus vel degradatus sit, excommunicatus, vel suspensus, vel interdictus, aut etiam haereticus: non autem de non consecrato, etiam si iurisdictionem habeat: quia potestatem conferendi Ordines, Episcopus habet ratione Episcopalis Ordinis, non ratione iurisdictionis. Non potest tamen quilibet Episcopus licite quoslibet ordinare: sed eos solum quorum est Superior, ex cap. *Eos qui, De temporibus ordinationum, in sexto. Superior autem in hac re, ex sequenti cap. Cum nullus, intelligitur esse Episcopus, de cuius dioecesi oriundus est is qui ad Ordines promoueri desiderat, aut in cuius dioecesi habet beneficium Ecclesiasticum requirens residentiam: aut in eadem (licet alibi natus fuerit) habet domicilium. Immo Episcopi titulares (ne quidem in loco nullius dioecesis) possunt vllis Ordines conferre, ex Concil. Trident. sess. 14. De reform. cap. 2. nisi de expresso proprii Episcopi consensu, aut acceptis eiusdem commissarij literis: cum quibus posse quem licite ab alieno Episcopo ordinari, communis vsus satis ostendit.*

24.

Circa quem aduerte ex eodem Concil. Trident. sess. 23. c. 3. De reform. Episcopum debere quidem per se Ordines conferre suis subditis: aegritudine tamen impeditum, iam probatos & examinatos posse mittere ad alium Episcopum ordinandos. Quamquam vsus obtinuit, etiam post idipsum Concilium, vt Episcopus concedat dimissorias literas sine examine, & committat examinandos ab ordinatore, onerando eius conscientiam. Qui quidem non debet ordinare, nisi in praedictis literis causa exprimitur, propter quam ab Episcopo proprio non ordinetur.

Porro quamuis de iure antiquo ex citato cap. Cum vllus, vel ex recepta consuetudine Vicarius generalis Episcopi; & sede vacante, Capitulum, seu ille ad quem tunc pertinet administratio spiritualium: itemque Abbates & alij exempti, tales literas sine subditis dare potuerint: iure tamen nouo Concil. Trident. sess. 23. c. 2. De reform. ea potestas reservata est Episcopo proprio: alijque eas concedentes, suspenduntur ipso iure ab officio & beneficio per annum: nisi quod in praeced. cap. 9. concedatur Episcopo alieno, vt ordinare possit familiarem suum non ei subditum, si per triennium secum fuerit commoratus, & beneficium quacumque fraude cessante, sicut ipsa illi conferat. Et in sess. 7. cap. 10. permittat Capitulo vt licet dimissorias concedat in duobus casibus. Prior est, cum sedes vacat vltra annum: posterior, cum quis Ecclesiastici beneficij vel recepti vel recipiendi occasione coarctatur; illud perditurus, nisi tunc temporis ordinetur.

Simplicem Sacerdotem posse Summi Pontificis commissione conferre minores Ordines, patet ex eo quod dicitur in cap. *Requisit. De ordinatis ab Episcopo, qui renuntiauit Episcopatu* eos a non Episcopis quandoque conferri: nempe ab Abbatibus quibus ab Episcopo (secundum morem eos praeficiendi) facta sit manus impositio, quosque constet Sacerdotes esse: ex cap. *Quomam vitemus, dist. 69. Et ex cap. Cum contingat, De arate, & qualr.* atque ex alijs multis iuribus, quemadmodum notat a Victoria De sacram. n. 134. Quod quidem illis Concilium Trident. sess. 23. cap. 10. De reform. non denegat quoad regulares ipsius subditos. Addit ibidem a Victoria ex D. Thoma, Episcopum non posse non Episcopo committere potestatem conferendi Ordines etiam minores: sique committat, nihil fieri: neque Papam posse committere non Sacerdoti: quia licet habeat plenissimam potestatem, circa corpus Christi mysticum; circa corpus tamen Christi verum, non habet maiorem potestatem quam alius Sacerdos. Quia ergo potestas conferendi Ordines supponit potestatem supra corpus Christi verum, iuxta illud quod in cap. Ex literis, De excessibus Praelat. dicitur: Pontificale officium sine altaris ministerio non valere adimpleri, non potest alteri committi quam Sacerdoti, qui solus habet potestatem supra corpus Christi verum.

De tempore quo Ordines conferendi sunt, certum est quemlibet eorum posse conferri in sex assai temporibus: nempe in sabbathis quatuor temporum, in sabbatho ante Dominicam Passionis, & in Sabbatho sancto ex cap. *tertio De temporibus ordinationum.*

Certum est secundo posse quolibet anni tempore conferri Ordines minores, diebus Dominicis aut festis: maiores vero non posse ex eod. cap. *tertio & praecedenti primo.* Primam tonsuram autem conferri posse quocumque tempore notant Angelus in verbo, Ordo 4. §. 1. & Syl. eodem 2. q. 6. dicto 2. in fine: rationem reddens, quod consuetudo generalis Ecclesiae ita habeat. Consecrationem vero Episcopi, posse fieri quolibet die Dominico notat in ead. q. 6. Syl. & in verbo, Consecratio, primo quaest. 3.

De loco in quo conferendi sunt Ordines ab Episcopo notat Syluester Ordo 2. quaest. octaua, minores Ordines conferri posse in quacumque Ecclesia proprii Episcopatus. De maioribus vero debere conferri in Ecclesia Cathedrali, Concil. Trident. sess. 23. cap. 8. De reform. statuit: addens, quod si alibi intra dioecesim iusta de causa conferendi sint, dignior quantum fieri poterit Ecclesia semper adeatur, & praesentis Clero loci conferantur. Quamquam post idipsum Concilium vsus remansit, de quo ibidem Syluester: vt conferantur in qua voluerit Episcopus Ecclesiae sui Episcopatus: publice tamen coram populo.

Nota ex eodem Concilio in sequenti cap. 11. Ordines minores esse conferendos per temporum interstitia, nisi aliud Episcopo magis expedire videatur. Quos omnes posse eodem die conferri habetur ex cap. 2. De eo qui ordinem furtiue suscipit: vbi glossa id ad verbum, *minores*, annotat: imo si sit consuetudo poterit prima tonsura simul dari cum minoribus Ordinibus, vt post Syl. Ordo, 2. quaest. 7. notat Armilla eodem verbo num 6. Non poterit autem Subdiaconatus sine dispensatione Papae, vt idem ex Innocen. & Hostiensis addunt: sicut nec duo Ordines sacri possunt sine eadem dispensatione simul conferri ex cap. *Literas, & ca. Dillectus, De temporibus ordin.* Quod si aliter fiat, ordinator suspenditur a collatione, & ordinatus ab executione Ordinum sic collatorum: idque donec Summus ipse Pontifex aliter disposuerit, vt ex eisdem cap. habetur. Neque in hac re possunt regulares obtendere sua privilegia & indulta: quoniam a Concil. Trident. in sequenti cap. 13. omnia reuocantur: nisi sint post idem Concilium renouata per Papam: qui dispensare potest in eo iure.

Nota adhuc ex eodem Concilio in prius memorato cap. 11. non licere minoribus Ordinibus initiatum promouere ad sacros Ordines, nisi post annum a susceptione postremi gradus eorumdem minorum Ordinum: excepto casu necessitatis, aut Ecclesiae vtilitatis aliud exposcentis. Item ex memorato sequenti cap. 13. promotum ad Subdiaconatus Ordinem non permitti ad altiorum gradum ascendere: nisi per annum saltem sit in eo versatus, aut nisi aliud Episcopo videatur. Ac demum ex consequenti cap. 14. alium annum requiri, vt a Diaconatu possit quis promoueri ad Presbyteratum, nisi ob Ecclesiae vtilitatem & necessitatem aliud Episcopo videretur; vt in casu de quo postea num. 51. notab. tertio.

CAPVT VI.

De suscipientibus Sacramentum Ordinis.

SVMMARIVM.

- 29 Incapaces sunt omnino Sacramenti Ordinis tum nondum baptizati tum etiam feminae.
- 30 Quilibet masculus capax est eiusdem Sacramenti, infanti tamen, multi que alij non potest licite conferri.
- 31 Notanda de eodem infante, de impcd. menco Ecclesiastico, & de intentione necessaria.
- 32 Requisita ad Sacramentum hoc non tantum valide sed etiam licite suscipiendum.
- 33 De scientia requisita.
- 34 De titulo requisito.
- 35 De scrutinio seu examine praemittendo ordinationi.

Notan

REGINA
DE
PRAS
FORJ
E. V.

NOTANDUM est primo, sic incapaces esse Ordinum, ut nihil fiat si ordinentur, tum eos qui baptismalem characterem non habent, ex cap. 1. & ult. de Presby. non baptiz. tum feminas, cum Christus, neque in vltima eena dum potestatem consecrandi tradidit, neq; post reuerentiam, dum potestatem absoluedi a peccatis contulit, vllam feminam, ne quidem matrem suam sanctissimam & omnium dignissimam ordinari, sed solos viros, nempe Apostolos. Quo argumento vitur Pontifex in cap. Noua, De poeniten. & remiss. Alia rationes videri possunt apud Sorum in 4. distict. 25. quest. 1. art. 2.

Notandum est secundo, masculos omnes baptizatos etiam si rationis vsu careant, vt infantes & amentes, aut alium patiantur defectum, quo inepti sint ad ordines exercendos, vt caeci, manci, haeretici, & similes: si de facto ordinentur, factum tenere, imptimi verum characterem Ordinis. Quae est: *ste Greg. à Valen. tom. 4. disp. nona quest. 4. puncto 1. communis Theologorum sententia in 4. dist. 25. vno Durando excepto, aduersus quem Sotus loco cit. illam tuetur.*

Nobis sufficit, quod ex cap. vnico, De Clerico per saltum promotio, ille qui ante annos discretionis minores Ordines susceperat, sine eorum resumptione finatur promoti ad Diaconatum, inde enim sequitur, quod gloss. *ibidem verbo Discretionis*, notat: infra annos discretionis posse bene, hoc est, de facto Ordines recipi, licet conferri non debeant. Cuius rei ratio, in supplem. tertiae partis D. Thomae quest. 39. art. 2. haec redditur: quod ad sacramenta validitate non tunc solum requiratur vsus rationis in suscipiente, cum ipsum consistit in aliquo eiusdem suscipientis actu, vt sacramentum poenitentiae in contritione & confessione poenitentis; & matrimonium in consensu contrahentium: non autem in iis in quibus actus suscipientis non requiritur necessitate sacramenti: sed sufficit vt sit capax potestatis spiritualis, quae ad aliquos actus confertur, vt baptismus, ad suscipienda sacramenta; & Ordo, ad sacramenta administranda. Nec refert, quod carens vsu rationis non possit actus Ordinis exercere: quia actus sunt posteriores potestatis agendi: neque remoto posteriore, necesse est remoueri prius.

De Episcopali tamen Ordine, vt *ibidem additur*, peculiaritatis est; quia dum quis per illum constituitur Episcopus, committitur ei populus, sique sponsus Ecclesiae, cuius cura nemini nisi consentienti credi potest. Quod Sotus annotans in citato. art. 2. ad 3. addit nihilominus, si quis ante rationis vsum consecraretur, tunc characterem Sacerdotalem extendi: *ad eum scilicet modum qui traditus est in praeced. cap. 1. nu. 5.* quantumuis ita ordinatus, non conceatur curam animarum habere, donec consenserit: sicut nec factus Subdiaconus ante vsum rationis confertur adstrictus voto castitatis annexo ei Ordini, donec in illud consenserit: prout idem quoque Sotus paulo superius annotat ex Palud. Et ratio est: quia votum natura sua requirit consensum liberum. Quamquam, vt idem addit, ob indecentiam, debet manere suspensus ab executione suscepti Ordinis, maxime si matrimonium inerat.

Notandum est tertio, iure canonico Ordinum incapaces esse eos, qui habent impedimentum aliquod Ecclesiasticum, quod dicitur irregularitas: de qua dicitur in sequenti tractatu. Cuiusmodi impedimenti inducendi potestatem a Christo relinqui in Ecclesia, expediuit ad huius bonum; non minus quam inducendi impedimenta matrimonii, de quibus in sequenti libro ex instituto.

Notandum est quarto, vt hoc sacramentum non modo valide, sed etiam licite recipiatur, multa requirere. Primo enim, sicut & alia sacramenta, requirit rectam fidem, debitamque intentionem. Vbi aduerte, ad validitatem Sacramenti huius posse sufficere Ecclesiae intentionem: quando quidem interpretatiue, censetur eadem esse quoque suscipientis sacramentum, quando ipse per se non repugnat propria sua voluntate. Id quod post Sotum *ibidem* in responsione ad 2. argum. Durandi habet Greg. à Valen. in memorato puncto 1. consequens; est ex eo, quod ante tradidimus non habentem vsum rationis esse istius sacramenti capaxem.

Secundo requirit poenitentiam in eo qui sibi conscius est

peccati moralis. Quam oportet esse veram contritionem, aut certe bona fide talem existimari, id enim requirunt sacramenta ea quae viuorum dicuntur; de quorum istud est numero: ad eum peccatum mortale sit, scilicet & voluntarie illud in statu peccati mortalis recipere. Non praerequirat autem per se confessionem sacramentalem, sed solum prout illi adiungitur Eucharistiae sumptio.

Tertio cum susceptione baptismi, *necessaria de iure diuino*, requirit susceptionem Confirmationis necessariam de iure Ecclesiastico, ex Concilio Trid. sess. 23. De reform. cap. 4. sique fuerit Ordo superior, requirit susceptionem Ordinis inferioris, prout habitum est in praeced. cap. 4. nu. 19. in fine.

Quarto requirit morum probitatem, qua conscientiae testimonio non agnoscat se in peccato publico, aut in infamia publica, ac de reliquo proponat vitam emendationem. Nec item agnoscat se impeditum irregularitate, aut censura Ecclesiastica de qua agemus in sequenti libro. Vltimo, videri potest Nauar. in Enchir. cap. 23. nu. 698 & sequentibus, vbi omnia pertinentia ad tale genus impedimenti explicat secundum ius nouum Concilii Trident. sess. 23. De reform. cap. 4. & sequentibus.

Quinto requirit scientiam: de qua notandum est, Concil. Triden. sess. 23. cap. 11. exigere, vt qui ad minores Ordines promouentur intelligant saltem linguam Latinam: & cap. 13. vt qui ad Subdiaconatum, & Diaconatum, sint literis & iis quae ad tales Ordines pertinent instructi: & cap. 14. vt qui ad Presbyteratum, sint idonei tam ad populum docendum ea quae scire omnibus necessarium est ad salutem, tum ad sacramenta administranda. Et demum in praecedenti sess. 22. cap. 2. vt promouendus ad Episcopatum scientiam habeat qua possit satisfacere necessitati muneris sibi iniungendi. Occurrit autem notandum hoc loco de impedimentis, quae plurima sunt Sacramenti Ordinis, non videri ad eorum omnium notitiam habendam, teneri promouendos ad minores Ordines, sed sufficere si eisdem Ordines accipiant a proprio Episcopo, non ab alio, nisi de ipsius licentia: neque subterfugiant examen, aut quid aliud fraudulenter faciant, per quod impedimentum, quo forte laborent, tegatur: neq; simoniam committant pecuniam scilicet aut aliquid pecunia aestimabile dando pro sua ordinatione. Promouendos vero ad maiores Ordines teneri eam saltem notitiam habere, qua mortaliter certi sint se nullo talium impedimento se laborare. Cuius discriminis ratio reddi potest: tum quod Ecclesia, prout patet ex dictis, minorem in illis, quam in his requirat scientiam: tum quod priores illi susceptione ordinum, non acquirant statum immutabilem, sicut hi posteriores: sed permittantur ab eo resilire, & ad laicalem redire: tum quod ministeria, ad quae illi ordinantur, non sint ita sacra, quia laicis, perinde ac ab ipsis, possint exerceri: non autem ea ad quae ordinantur reliqui.

Tum demum, quod illi sua promotione, non acquirant nouam obligationem vltra eam quae est simplicium Clericorum: hi vero acquirant, tum gerendi nec deponendi pro arbitrio, habitum & tonsuram Clericalem: de qua agemus in sequenti tract. 3. cap. 2. tum recitandi horas canonicas, de qua *ibid.* cap. quarto dicitur, tum seruandi castitatem nec vnquam ducendi uxorem: de qua habentur Ecclesiae decreta in cap. Diaconus, & in cap. Presbyteris dist. 27. & in cap. Nullu, dist. 28. & in cap. 1. & in cap. Si quis eorum, & in cap. Erubescant, & in cap. Placuit dist. 32. & in cap. Cum in praeterito, & in cap. Cu in quorumda, dist. 84. Item in cap. 1. & 2. Qui Clerici vel voentes, & in cap. vnico, De voto in 6.

Sexto requirit titulum, hoc nomine, quod ex institutione Concil. Trid. sess. 21. De reform. cap. 2. ad maiores, seu sacros Ordines nullus Clericus secularis, quantumuis alias idoneus sit moribus, scientia, & aetate, promoueri debeat, nisi prius legitime constet eum pacifice possidere beneficium ecclesiasticum, quod sibi honeste ad victum sufficiat. Atque si non habeat beneficium, sed matrimonium, etiam si sufficiens, aut pensionem, non ideo ordinari potest, nisi Episcopus iudicauerit ipsum assumendum, pro necessitate & commoditate Ecclesiarum suarum, ex eodem Concilio *ibidem*. Vbi & additur non posse beneficium resignari, aut patrimonium alienari, aut pensionem extinguere; ad cuius titulum facta est promotio; donec is aliunde habeat vnde

33.

34.

AL
S

viuere possit. Clericus autem regularis ordinatur ad titulum paupertatis, quam est professus.

Ob hæc autem requisita, scrutinium, seu examen feria quarta ante sabbatum ordinationis instituitur ab Episcopo, ac sitis sibi Sacerdotibus, & prudentibus viris diuina legis peritis, & veris in ecclesiasticis sanctionibus. Tale enim examen faciendum est de ordinandorum genere, persona, ætate, institutione, doctrina, & fide; iuxta decretum in cap. Quando, dist. 24, quod Concilium Trident. sess. 23. cap. 7. De reform. renouat, in præcedenti cap. quinto specialiter præscribens de promouendis ad maiores Ordines, vt per mensem ante ordinationem adeant Episcopi, qui committat Parocho, aut alteri, cui magis expedire videbitur; vt propositis publice in Ecclesia ordinandorum nominibus inquirat fideliter à fide dignis, de eorum natalibus, ætate, moribus, & vita; & literas testimoniales inquisitionem factam continentes, ad ipsummet Episcopum transmittat quamprimum.

CAPVT VII.

De obligationibus circa Ordinis sacramentum contingentibus.

S V M M A R I V M.

- 36 Non est quidem imposta obligatio suscipiendi sacramentum Ordinis nonnunquam tamen ea contingit.
- 37 Peccatum quidem est mortale suscipere sacramentum Ordinis in peccato mortali: non tamen actum illius exercere, nisi sit administratio sacramenti.
- 38 Obligatio seruanti castitatem in iuramento maiori Ordine.
- 39 Non modo ad horas canonicas, sed et ad alias certas peccentur in iuramento tantum minoribus ordinibus: nisi de honestate.

DE Ordine suscipiendo non est, sicut nec de matrimonio contracto, imposta obligatio, quæ singulos Christianos, regulariter moraliterque loquendo, adstringat; quia Sacramentum Ordinis non est, sicut nec matrimonium; per se institutum ob utilitatem singulorum, nec est singulis necessarium, sed toti communitati Ecclesie: in qua proinde Prælati incumbit obligatio providendi, iuxta cap. Consulto, dist. 72. nec in ea desunt Sacerdotes, quorum ministerio tali necessitati subueniatur: præsertim vt fideles possint implere diuinum præceptum, de suscipiendis necessariis sacramentis Eucharistia; & Penitentia.

Interdum tamen ex officio beneficii, tenetur quis intra certum tempus initiari sacris. Sic parochus iure compellitur dimittere beneficium curatum, nisi intra annum ab illius pacifica possessione, curet se sacerdotio initiari, ex cap. Cum in cunctis, De elect. & ex cap. Licet canon. eodem titulo in 6. Item electus Episcopus expeditis bullis accepta possessione, tenetur intra tres menses consecrari sub pena restituendi fructus quos perceperit: atque adeo perendi ipso iure Episcopatum, nisi intra tres menses consecratur, ex Concil. Trident. sess. 23. De reform. cap. 2. De quibus Nauar. in Enchirid. cap. 25. num. 118. §. 8. Neque dubium videtur, quod in graui Ecclesie necessitate ad præsulatum compelli ex obedientia possit viro dignus. Etiam si damnandi non sint illi Religiosi, qui votum continent non acceptandi factam de se electionem ad prælaturam extra suam religionem, nisi sub præcepto Superioris compellantur: quod vtrumque annotat Henricus lib. 10. cap. 4. §. 3.

Circa Ordinis autem huc administrationem siue susceptionem, siue susceptum, multa obligationes contingunt, partim iure naturali, per rectæ rationis præscriptum: partim positiuo, per sanctiones Ecclesiasticas: quarum transgressione, quomodo, & quando peccetur intelligi potest ex iis, quæ tradentur in sequenti tractatu 3. & ex iis quæ in particulari negotatis poenis quæ propterea incuruntur Nauar. perlegitur in citato cap. 25. præscriptum num. 68.

Vbi aduerte obiter receptum esse quidem illud quod ipse habet in sequenti num. 72. §. 10. peccare mortaliter eum,

qui in statu peccati mortali existens, Ordines suscipit, aut aliquod sacramentum ministrat: sed à plerisque (quos refert & sequitur Henricus in eodem lib. 10. cap. 12. §. 3. lit. a. T. negari quod ille subiungit: Ordine initiatum, peccare mortaliter, si res sacras tangat, vel aliquid aliud faciat tanquam minister Ecclesie suo officio fungens: vt verbi gratia Diaconicum stola canens in Missa Euangelium, & Subdiaconicum Epistolam, cum manipulo.

Cæterum, cum tres conditiones constet requiri, vt ille qui actum Ordinis exercet in peccato mortali, nempe vt ipse sit minister ad talem actum ordinatus & consecratus, Deinde vt illum solemniter & ex officio exerceat: ac demum vt talis actus sit sacramentalis: tota difficultas in hoc versatur, quisnam actus censendus sit sacramentalis: Nauar. enim significat illum esse sacramentalem censendum, qui annexus est alicui Ordini, vt sacerdotio, sunt ministratio sacramentorum, & verbi Dei: benedictio fructuum & similes. Diaconatus, lectio Euangelij in Missa: Subdiaconatus: lectio Epistolæ & sic de cæteris. Alij vero contra significant actum sacramentalem censendum tantummodo illum, quo conficitur vel confertur Sacramentum: & ita peccare quidem mortaliter Sacerdotem in peccato mortali sacrificantem, baptizantem, absoluentem à peccatis, aut virginem infirmam constitutum in periculo mortis. Itemque Episcopum conferentem Confirmationis vel Ordinis sacramentum. Non autem Diaconum solemniter legentem Euangelium, nec Presbyterum benedicientem aquam vel fructum: nec Episcopum conferentem christum, vel oleum: & multo minus eos, qui exerceant actus minorum Ordinum. Quam sententiam post Sotum in 4. dist. 24. quæst. 1. art. 4. versus finem Greg. à Valent. tomo 4. disput. nona quæst. 1. puncto 4. col. 1961. sequitur. Et ratione reddit, quia in exercitio talium actuum ratio malitiæ de se consistit tantum in indecentia quadam, quæ illi non sunt cum ea quæ par est dignitate & decencia: ratione cuius defectus, ipsam non videtur adeo malum, vt mortale censeri debeat. Quam opinionem qui volet potest sequi, cum bonos Auctores habeat. Nam eam tenet quoque à Victoria, de sacram. n. 233 vbi dicit communiter teneri: atque esse recentiorum contra Nauarum, meminit Henricus loco citato.

De obligatione seruandi castitatem iis qui maioribus Ordinibus initiati sunt, imposta Ecclesie statuto discreuit aduersus hæreticos Anabaptistum Bellarm. in lib. 1. de Clericis cap. 18. & quatuor sequentibus ac Greg. à Valent. in ead. disput. nona quæst. 5. puncto 5. Ad institutum nostrum autem sufficere potest notasse paucis, talem obligationem provenire ex voto quod tacite facit is, qui Subdiaconatus Ordinem suscipit. Pro quo aduerte Ecclesiam neminem quidem obligare ad continentiam votum: eos tamen qui sua voluntate maiores Ordines susceperunt, cogere continentiam seruare, ad quam consequenter sua quoque voluntate se obligant: quoniam lege & consuetudine ecclesiastica, sic annexa est maioribus Ordinibus continentia, vt si quis eos suscipit volens etiam sine intentione continentie, teneatur ad continentiam, ad eamque seruandam compellatur, iuxta cap. Erubescant, dist. 32. Censetur vero tale votum sacris Ordinibus annexum, solemnem esse perinde ac professionem religione approbatam, atque perinde in de iuramento canonum inualidum ex cap. vnic. De voto in 6. Quia in re ita conueniunt, vt differant in multis. Ac primo in eo, quod illud votum tacitum: & religiosa professio sit votum expressum. Secundo, quod illi non sit annexa paupertas, sicut est huic. Tertio, quod per illud homo non consecret se totum Deo, sicut per professionem in religione.

Porro idem votum sic est annexum sacro Ordini vt non sit de essentia illius, sed accidat ei ex constitutione Ecclesie Occidentalis. Inde enim fit vt Græci post Ordines susceptos vnanter vxoribus acceptis ante ordinationem, præterquam tempore ministerij. Fit etiam vt quamuis susceptioni eorundem Ordinum, tale votum castitatis sit annexum: non ideo tamen, qui illos susceperunt vouit, censendus sit vouisse castitatem, sicut nec recitationem horarum canonicarum: quæ eidem quoque susceptioni est annexa ex Ecclesie constitutione: adeo vt prolapsus in peccatum fornicationis, censetur quidem contra sextum Decalogi præceptum: